

Ὁ Γλυκύτατος δὲ ἦτο εὐθυμότατος· τὰ ποδαλοῦντα κάτω ἄκρα του μετεβλήθησαν εἰς παιδίου πόδας· φαιδρὸς δὲ πρωθυπουργός μας ἐπεριπάτει ἐν Φαλήρῳ ὅπου μετέβη νὰ ἴδῃ τὸ πείραμα τοῦ Γρυπάρη.

Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ τὸν συναντᾷ ἐκεῖ.

Ἐνομίζαμεν ὅτι τὰ εἶχε χαλασμένα, παραδόξως ὅμως τὸν πλησιάζει φιλικώτατα καὶ τοῦ λέγει :

— Δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι ἤμποροῦμεν νὰ πωλήσωμεν τὸν Γρυπάρη καὶ τὴν ἐφεύρεσίν του εἰς τὸν Σουλτάνον ἀντὶ τῆς Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας ;

— Σατανικὴ ἰδέα, ἀπαντᾷ ὁ Γλυκύτατος.

— Λοιπὸν τὰ ἔξοδα νὰ μεταβῶ εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Τὰ λοιπὰ τοῦ διαλόγου δὲν ἠκούσαμεν διότι ὠμίλου πλεόν ὡς ἐγγαστρίμυθοι.

Ἄλλὰ εἰς τὸ παλαιὸν Φάληρον ἄλλος βουλευτὴς περιπάτει κατὰ μόνας ὁμιλῶν.

«Αἱματοκύλισαν τὴν Ἑλλάδα! (Διὰ τῆς χειρὸς πλήττει τὰς αὔρας) Ὅχι! αἱματοκυλίσατε τὴν πρωτεύουσαν καὶ θέλετε στέφανον; Ποῦ εἶνε αἱ ὑποσχέσεις αἱ εὐρωπαϊκαί! (Πλήττει καὶ ἐκ δευτέρου τὰς αὔρας.)

— Ἠσυχώτερα, κ. Μεσσηνέζη, ἀναφωνεῖ αἴφνης ὁ κ. Ἀριστείδης Οἰκονόμου ἐμφανισθεῖς. Γυμνάζεσθε, βλέπω, καὶ ἐγὼ τὸ αὐτὸ κάμνω. Σχεδιάζω λόγον νέον περὶ φορολογουμένου λαοῦ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἐν μεγάροις διατιθέμενον Συβαρίτην.

Συγχρόνως ἀκούεται :

«Ὁ Ναύσταθμος τοῦ Πόρου καὶ τῆς Σαλαμίνας ; Καὶ διὰ τί τῆς Σαλαμίνας καὶ ὄχι τοῦ Πόρου ;»

Ὁ κ. Δουζίνας ὀλίγον περαιτέρω ἐγυμνάζετο εἰς νέον λόγον του περὶ ναυστάθμου τοῦ Πόρου, ἐπωφεληθεὶς καὶ αὐτὸς τοῦ ὠραίου καιροῦ.

Ἐν τούτοις ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν του καὶ οἱ διασπαρέντες εἰς τοὺς ἀγροὺς ἀντιπρόσωποι ἐπέστρεφον εἰς τὴν πόλιν πολλὰ ἀποκομίζοντες ἀπὸ τῆς ἐξοχῆς.

Τελευταῖοι, ὅτε πλεόν ὁ Ὑμηττός εἶχε βαπτισθῆ εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς ἰώδες χρώμα του, δύο βουλευταὶ σπεύδοντες διέσχίζον τὴν ὁδὸν Πατησίων.

— Μοῦ φαίνεται πῶς πάλιν θὰ τὴν πάθωμεν, διότι ὁ Κουμουνδοῦρος ἄρπαξε τὴν σημαίαν τῶν οἰκονομιῶν.

— Καλὰ εἶπα ἐγὼ πῶς ἔπρεπε εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Ξένου νὰ γείνη ἡ συζήτησις. Μόνον ἐκεῖ μπορεῖς νὰ τὸν πιάσῃς τὸν Κουμουνδοῦρον. Μὲ τὰς οἰκονομίας δὲν πιάνεται, διότι εἶνε φυσικὸν νὰ ἀγαπᾷ τὰς οἰκονομίας μὲ περισσότερον πόθον ὅστις κατέφαγεν ὅλην τὴν περιουσίαν του.

Χρᾶπ-Χρᾶπ

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἡ προκυμῖα τοῦ Φαλήρου εἶναι προωρισμένη δι' ἐρωτοδρομίας. Οἱ κύριοι ἀξιωματικοὶ ἐπειράθησαν νὰ εἰσαγάγουν ἵπποδρομίας. Ἐνόμισαν ὅτι καὶ αὐτοὶ καὶ τᾶλογά των εἶναι ἐρωτες.

Ἄλλ' αἱ ἐκεῖ παροῦσαι Κυρίαι καλὰ ἔκαμαν καὶ τοῖς παρέστησαν ὅτι ὁ ἔρωσ δὲν εἶναι ξεῖδι νὰ τὸν βάζουν σὲ γὰλόνια.

Ὁ λόγος περὶ τοῦ κ. Ξένου :

— Πῶς σοῦ φαίνεται τοιαῦτα *μηχαρώμενος*.

— Ἀκριβῶς μοῦ φαίνεται μ' αὐτὰ *μὴ χαρόμενος*.

Μετὰ τοσοῦτω μείζονος ἐνδεαφέροντος παρηκολουθοῦμεν τὴν μεταξὺ τῶν δύο ἐντομοφθόρων κυρίων Γενναδίου καὶ Τομπάζη πάλιν, καθ' ὅσον δὲν ἐνοοῦμεν τίποτε οὔτε ἀπὸ τὸν ἕνα, οὔτε ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Ἐπὶ τέλους ἐπεσκόφημεν τὸ φιαλίδιον ὅπερ ὁ ἕτερος τῶν μαχομένων ὡς μνημεῖον μάχης εἶχε καταθέσει εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Ἐφημερίδος».

Τὸ φιαλίδιον αὐτὸ εἶναι ἐνωτικόν—ὀμιλοῦμεν γλῶσσαν ἐπιστημονικὴν—ὅταν μὲνη ψυχρὸν καὶ ἀτάραχον, εἶναι δὲ ἀνθρακικὸν ὅταν διὰ τῆς χειρὸς ταράσσεται.

Καὶ εἶπομεν :

Ἄνακατονώμενον τὸ φιαλίδιον δικαιοὶ τὸν κ. Γεννάδιον. Μὴ ἀνακατονώμενον δικαιοὶ τὸν κ. Τομπάζην.

Ἄρα ἔχουν ἀμρότεροι δίκαιον.

— Ποῦ λὲς νὰ καταντήσουν τοῦ Γρυπάρη αἱ καταδύσεις;

— Πολὺ φοβοῦμαι μήπως καμμὶὰ μέρα πάει ὁ ἴδιος κατὰ δύσεις.

Ὑπὸ τὴν μύτην τῆς ἀστυνομίας ἀνωθεν ἐνὸς ἐργαστηρίου ἀναγινώσκεται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή :

ΕΔΩ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ.

Νὰ μὴ θέλῃ ὁ κ. Λογοθέτης νὰ ἐπαναλάβῃ ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν τὸ πείραμα τοῦ Νέρωνος ἐπὶ τῆς Ῥώμης;

Ἐν περιπτώσει πυρκαϊᾶς ἡ πόλις θὰ τοῦ φωνάζῃ : Νέρων! καὶ αὐτὸς ὡς Ἠλῶ ἀπληπισμένη θὰ φωνάζῃ : Νερὸν!

Τὰ ὑπνωτήρια τοῦ Ἐρυθροῦ Γραμματέως ἤρχισαν ν' ἀποφέρουν τοὺς καρπούς των.

Μία μὴ κοιμωμένη μάγκα ἔκλεψεν ἄλλην κοιμωμένην.

Τώρα πρέπει νὰ προμηθεύσῃ ὁ Παρνασσὸς καὶ εἰς κάθε μάγκαν ἀπὸ ἐν χρηματοκιβώτιον Βερτχάϊμ.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

Ἀθηναία δέσποινα εἶχε διώξει ὑπρέτριαν, διότι ὀλίγου δεῖν μετέβαλλε τὴν κουζίαν εἰς καζάρμαν, εἰσάγων καθ' ἑκάστην καὶ ἕνα ἑραστὴν στρατιώτην.

Εἰς τὴν νέαν ὑπρέτριαν ἡ δέσποινα ἀνεκοίνωσε τοὺς λόγους δι' οὓς ἀπέλυσε τὴν προκάτοχόν της.

Αἴφνης μετὰ τινος ἡμέρας ἀνοίγουσα ἐν ἐρμάριον τῆς κουζίνας συναντᾶται μ' ἕνα πυροσβέστην εὐθυτενῆ, ἔχοντα τὴν στάσιν τοῦ στρατιωτικοῦ χαιρετισμοῦ.

— Τί εἶν' αὐτὰ, φωνάζει ἡ Κυρία ἀδημονοῦσα.

Καὶ ἡ ὑπρέτρια :

— Κυρὰ θὰ ἔμεινε κανένας ἀπὸ τὴν παλὰ τὴν δοῦλα καὶ θὰ τὸν ξέχασε ἐκεῖ μέσα.

Νέος τις κατέρχεται τὴν ὁδὸν Σταδίου, βαδίζων διὰ μέσου αὐτῆς

Συγχρόνως διέρχονται ἐπὶ τῶν δύο ἀντιθέτων πεζοδρομίων ὠραιότατη κόρη καὶ κύριος ἀσχημώτατος, ἀμρότεροι γυνωστοὶ του.

— Γιάννη, φωνάζει ὁ κύριος.

— Γιάννη, φωνάζει ἡ κυρία.

Ὁ νέος ψιθυρίζει :

— Μεταξὺ ζωῆς καὶ τάφου.